

Catherine Cookson

Een kans op geluk

Liefde alleen is niet altijd genoeg...
Annie moet vechten voor haar geluk

ISBN 978-90-225-6661-9
ISBN 978-94-023-0975-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Kate Hannigan's Girl*
Vertaling: Annet Mons
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© The Catherine Cookson Charitable Trust 2000
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Annie klemde het stuur van haar fiets vast en staarde met grote ogen naar de lange jongen met kastanjebruin haar die nonchalant over zijn zadel heen leunde.

‘Wat heeft Cathleen Davidson tegen jou gezegd?’ vroeg ze.

‘Tja, als ik je dat vertel, vlieg je me vast naar de keel.’

‘Nee, dat doe ik niet.’ Zonder haar ogen van hem af te wenden schudde ze haar hoofd om de lange zilverblonde vlechten over haar schouders te zwiepen.

‘Je hebt prachtig haar,’ zei hij.

‘Wat heeft Cathleen over mij gezegd?’ vroeg Annie weer, terwijl er een nerveuze trek over haar gezicht gleed.

‘Als ik het je vertel, beloof je dan met mij te gaan?’

‘Met jou gaan? O, dat kan niet.’ Annie keek hem verbijsterd aan. ‘Je bent bijna zestien. En... en hoe zit het met Cathleen?’

‘O, nou ja.’ Hij haalde zijn schouders op en streek met zijn hand door zijn golvende haar.

‘Ja, dat is goed, Brian.’ Het kwam er haastig uit.

‘Nou...’ Zijn ogen gleden over haar gezicht, van de pony boven haar grote groene ogen naar de brede, gewelfde mond, terwijl hij genoot van het effect dat zijn woorden zouden hebben. ‘Nou, eh... ze zei dat jouw moeder en stiefvader niet echt getrouwd zijn.’

‘Wat!’ Dit was nieuw, dit had ze niet verwacht.

‘Dat heeft ze gezegd.’

‘O, wat gemeen. Ze zijn echt getrouwd, ik was erbij toen ze trouwden. Dat was de dag na Nieuwjaar, bijna vier maanden geleden.’

‘Ben je er echt bij geweest?’

‘Ja, ik was erbij!’ zei ze met nadruk.

‘Doe nou maar niet zo kwaad, je wilde het zelf horen. Ze zei dat het geen echt huwelijk was omdat jullie katholiek zijn, en dit was bij de burgerlijke stand, en de priester heeft gezegd dat ze voor het oog van God en alle katholieken in zonde leven. Dat zei ze.’

‘O, wat gemeen... gemeen, gemeen! Ze zijn getrouwd. Wat heeft ze nog meer gezegd?’ wilde Annie weten, met grote ogen van verbijstering.

‘Ze zei... Ach, dat doet er niet toe.’

‘Toch wel! Toch wel! Wat heeft ze gezegd?’ Haar stem klonk gekweld, want ze wist heel goed wat Cathleen had gezegd, maar ze moest het hardop horen.

‘Nou ja, het maakt mij allemaal geen pest uit, weet je, maar ze zei dat jij ook geen vader had. Ze zei dat Kate – je moeder – nooit getrouwd is geweest.’

Annie had in haar hele leven nog niet zo hard gefietst, en toen ze het hek naar het bos bereikte stroomde het zweet over haar gezicht. Brian had geprobeerd met haar mee te fietsen, maar ze had hem zo hard weggeduwd dat hij had moeten afstappen om niet te vallen, en zij was er als een wilde vandoor gegaan.

Binnen het hek en uit het zicht van de weg, had ze haar fiets in het gras gesmeten en was struikelend en huilend over het pad door het bos gehold... O, Cathleen Davidson, jij gemeen, gemeen wicht! Hoe heb je zoiets tegen Brian kunnen zeggen! Dus daarom hadden sommige meisjes op de kloosterschool haar gemeden. En

nu zou iedereen het weten. De nonnen zouden het weten... zuster Ann... zuster Ann zou het weten. O, Cathleen Davidson, ik haat je! Het kan me niet schelen of dat een zonde is, ik haat haar echt. En mam is wél getrouwd... Waarom vindt Rodney Cathleen aardig? Hij kan haar niet aardig vinden, ze is zo gemeen. Ach, waren mam en Rodney nou maar in een katholieke kerk getrouwd, wilde mam maar weer katholiek worden! O, lieve moeder Maria, maak haar weer katholiek en laat haar in een katholieke kerk trouwen, zodat ze dat niet meer over haar zullen kunnen zeggen.

Al het verdriet van de laatste tijd kwam weer boven, het besef dat ze een meisje zonder vader was drukte opnieuw zwaar op haar. Jarenlang had ze gebeden dat ze een vader als Rodney zou hebben. En nu was hij door met Kate te trouwen haar vader geworden. Maar op de een of andere manier leek dit niets te veranderen aan het feit dat zij nog steeds een meisje zonder echte vader was. Hier in de buurt wist niemand dat Kate niet eerder getrouwd was geweest. Maar zes kilometer verderop, in Jarrow, wisten ze het wel. Hier was het een andere wereld, een wereld van mooie huizen met prachtige meubels, van heerlijk eten en nieuwe kleren, en... en het klooster. En nu was alles bedorven.

Ze begon weer blindelings te hollen, terwijl ze hilde: 'O, Cathleen Davidson, ik wou dat je dood was. Echt waar. Het kan me niets schelen als dat een zonde is... Echt niet! Ze is gemeen en ze is een verwend kreng.'

Vanaf het moment dat Rodney met Kate was getrouwd had Cathleen zich afschuwelijk gedragen. Ze zei dat Annie haar oom van haar had afgepakt. Maar Rodney was helemaal geen oom van Cathleen, hij was slechts een vriend van haar vader. Misschien was ze nu weer kwaad omdat haar vader tegen Rodney had gezegd dat die geen dure cadeaus meer voor haar mocht kopen, want hij vond dat ze werd verwend en dat ze dacht dat zij er recht op had. Annie had haar oren gespist toen ze Kate en Rodney hierover

hoorde praten. Ze was er blij om geweest, maar ze vond het tegelijkertijd jammer, want Cathleens broer, Michael Davidson, zou hier ook onder te lijden hebben, en Michael was aardig.

Heel even wenste ze dat ze weer terug was in Jarrow, in de vijftien straatjes, te midden van alle troosteloosheid en armoede waarmee ze was opgegroeid en die ze zo goed kende. Daar was het niet zo belangrijk wie je vader was. Je woonde zo dicht naast je burens dat je hun geruzie en gelach door de muren heen kon horen, en je kon er niets geheimhouden. Maar hier, met deze grote tuinen waar je niet eens het huis van je burens kon zien, bleek het van het grootste belang dat je het stigma van je geboorte verborgen hield. Tot vier maanden geleden had ze deze buurt slechts gekend als de wijk waar de deftige mensen woonden, maar nu leek Shields ver weg, en Jarrow... o, Jarrow was een andere wereld. En toch verlangde ze op dit moment naar die vertrouwde omgeving.

Struikelend holde ze verder, snotterend, verblind door tranen. In haar verdwazing zocht ze een plek om zich schuil te houden en goed uit te huilen, want ze kon zo niet het huis in gaan, dan zou mam te veel vragen stellen.

Ze ging van het pad af en zigzagde tussen de bomen aan de achterkant van het huis door. Als ze ver genoeg het bos in ging, ontweek ze de plek die Rodney vrij liet kappen om zijn kliniek voor zieke kinderen te kunnen bouwen, want meneer Macbane was daar misschien bezig, en ze was bang voor meneer Macbane. In zijn vrije tijd hielp hij op het terrein en hij woonde in het huisje aan de rand van het bos en fietste iedere morgen langs het huis, op weg naar de mijn. Rodney kon het goed met meneer Macbane vinden. Hij zei dat hij hem een bijzonder type vond, hoewel hij goed kon begrijpen dat de vorige eigenaar moeite met hem had gehad. Maar Annie dacht niet dat ze hem ooit aardig zou vinden.

Haar verwarde manier van denken en haar mentale pijn werden opeens fysiek toen haar benen onder haar uit werden getrok-

ken en iemand schreeuwde: 'Kijk uit!' Ze buitelde door de lucht en maakte een koprol voordat ze de grond raakte.

Toen ze haar ogen weer opendeed tolden de bomen om haar heen, en naarmate alles rustiger werd ontwaarde ze het boze gezicht van een jongeman.

'Ik... ik ben gevallen,' stamelde ze.

'Je moet uitkijken waar je loopt,' zei hij scherp. 'Je rende als een bezetene!' Toen vroeg hij op vriendelijker toon: 'Heb je je bezeerd?'

'Nee, ik geloof het niet.' Ze ging langzaam staan en klopte de droge bladeren van haar kleren. 'Ik ben ergens over gestruikeld.'

Hij gaf geen antwoord meer, draaide zich om en begon een touw dat aan een ijzeren paal was bevestigd aan een boom verderop vast te knopen. Annie stond naar hem te kijken, een beetje misselijk en duizelig, en ze vroeg zich af of hij had gezien dat ze liep te huilen en dat haar gezicht helemaal nat was. Ze dacht van niet. Ze had hem niet eerder gezien, maar ze wist wie hij was. Hij was de zoon van Macbane en Kate en Rodney hadden het gisteravond over hem gehad. Ze wisten niet dat Macbane een zoon had, tot hij had gezegd: 'M'n zoon komt naar huis. Mag hij een tijdje bij me komen werken, om te helpen met kappen?' De Macbanes leken eeuwig te werken: meneer Macbane werkte in de mijn en kapte daarnaast het hout en wist ook nog tijd te vinden voor een moestuin – er stonden geen bloemen in de tuin van de Macbanes – en mevrouw Macbane ging iedere dag naar het dorp om te werken. En nu was deze geheimzinnige zoon ook nog uit werken gestuurd.

Ze zag dat hij erg mager was en dat wanneer hij bukte zijn slanke, zwarte haar over zijn voorhoofd viel en dat, hoewel zijn gezicht smal was, zijn hoofd groot leek...

Voor haar verbijsterde ogen zag ze het hoofd steeds groter worden tot het de hele lucht bedekte. Het volgende dat ze merkte was

dat zijn hand tegen haar achterhoofd lag om haar hoofd tussen haar knieën te duwen.

‘Haal diep adem,’ zei hij, en hij hees haar weer overeind.

Ze probeerde het, maar het lukte niet.

‘Kom, kom,’ riep hij uit. ‘Doe ’s even je best.’

O, hij is al net zo snauwerig als zijn vader, dacht ze. Toen viel ze omlaag, diep in de aarde, terwijl hij smeekte: ‘Grote genade! Ga nou niet flauwvallen. Bedwing je!’

Toen ze weer bijkwam, beseftte ze dat ze werd gedragen. Ze knipperde met haar ogen naar het gezicht vlak bij het hare, en toen ze zijn armen voelde zakken, dacht ze paniekerig: hij is veel te mager, hij kan me niet dragen.

Hij hees haar wat verder omhoog, en ze deed haar ogen dicht toen alles weer zwart dreigde te worden.

Ze waren nu uit het bos en liepen op het houten bruggetje over de beek. Ze wist dit doordat ze de losliggende houten plank hoorde rammelen. Ze moest overgeven, en ze vroeg zich af of ze hem kon vragen stil te blijven staan, zodat ze over de rand van de brug kon overgeven.

Ze herinnerde zich niet dat ze door de boomgaard waren gekomen, of door het dennenbosje, maar ze begreep dat ze de kassen hadden bereikt, achter de cipressenhaag die langs het grasveld aan de zijkant liep, toen ze de verschrikte uitroep van Steve hoorde: ‘Grote genade! Wat is er gebeurd?’

Met opluchting voelde ze hoe hij zijn grote armen om haar heen sloeg en haar hoofd tegen zijn brede borst legde. Ze was erg op Steve gesteld, hij was groot en veilig en ze mocht wel eens naast hem in de auto zitten en haar handen op het stuur leggen, om te doen alsof zij reed. Ze werd snel en soepel naar het huis gedragen.

Er klonken allerlei stemmen om haar heen. Summy zei: ‘Is ze dood? O, het arme kind!’ Summy was lief, ze bakte vaak lekkere roomcakejes met glazuur en noten erop... Toen hoorde ze Rod-

ney roepen: 'Wat is er in hemelsnaam gebeurd?' O, de stem van haar geliefde Rodney! Dat was een mooi woord 'geliefde'. Ze had dit woord pas in de afgelopen maanden geleerd... geliefde, lieveling, liefste, allemaal mooie woorden. Het huis was er vol van. Rodney riep altijd: 'Waar ben je, liefste?' En dan antwoordde Kate: 'Hier, lieverd.' Nu voelde ze Kates handen, snel en teder. Het was troostvol om dicht bij mam te zijn. Ze trok Annie een van haar mooiste nachthemden aan. Rodney zei nu: 'Wees maar niet ongerust, liefste. Ze heeft slechts een lichte hersenschudding.' Rodney zou haar vast weer beter kunnen maken, want hij was dokter.

Het bed was warm en zacht, het leek wel of ze erin zweefde. Ze was zich er vaag van bewust dat Kate en Rodney naar haar keken. Ze zouden dicht bij elkaar staan en zijn goede arm zou om haar heen zijn. Hij had twee armen, maar de ene was niet zo goed meer sinds hij in 1917 in Frankrijk gewond was geraakt. Voor zijn benen gold hetzelfde, hij had er twee, maar het ene been was ook niet zo goed. Er zat feitelijk geen voet meer aan. De eerste keer dat ze het been zonder voet had gezien, was ze er akelig van geworden. Op een dag was ze hun slaapkamer binnengehold, en daar was Kate bezig de stugge laars vast te spannen aan het been dat in een paal boven de enkel scheen te eindigen. Ze was weggehold zonder iets te zeggen, en het duurde lang eer ze naar de broekspijp kon kijken zonder te denken aan wat eronder zat.

Ze hoorde Rodney's stem: 'Ik denk dat ik Peter even ga bellen. Er mankeert haar niets, maar ik wil toch dat hij voor alle zekerheid even komt kijken.'

De naam van Cathleens vader bracht met een schok de herinnering aan haar overhaaste vlucht naar boven, maar ze was te moe om zelfs maar kwaad te zijn op Cathleen. Terwijl ze in slaap viel, wenste ze vaag dat Rodney geen jaar bij de familie Davidson had gewoond toen hij terugkwam uit de oorlog, want dan had Cathleen niet zo bezitterig tegen hem gedaan.

Hoe lang had ze liggen slapen? Annie wist het niet, maar het was nacht toen ze wakker werd. Langzaam deed ze haar ogen open, om Kate bij het bedlampje te zien zitten. Haar gezicht was half afgewend en haar ogen waren omlaag gericht, ze zat te lezen. Omdat ze nog steeds te moe was om iets te zeggen bleef Annie naar haar liggen kijken. Kate droeg haar roze ochtendjas, die licht leek te onttrekken aan haar koperkleurige bruine haar. De huid van haar wang leek warm en roomkleurig. Zelfs in versleten en afgedragen kleren had Annie Kate altijd mooi gevonden, maar nu, in de kleren waarmee Rodney haar overlaadde, had ze een schoonheid aangenomen die Annie niet voor mogelijk had gehouden. Soms bekeek Annie Kate alsof ze een nieuwe persoon was, want de kleren maakten haar tot een ander mens. Ze moest Kates armen om zich heen voelen en haar stem horen en de goedheid in haar ogen zien om zeker te weten dat de mooie kleren geen enkel verschil hadden gemaakt. Jaren geleden, toen Kate bij de Tolmaches werkte, hadden die elk jaar met Kerstmis een set nieuwe kleren voor haar gekocht. Maar die waren niet zoals de kleren die ze nu droeg. Deze kleren maakten dat ze er heel anders uitzag... heel... ach, ze wist er het goede woord niet voor, en ze was trouwens nog veel te moe om erover na te denken.

Naast haar ging de deur zachtjes open, en ze deed haar ogen dicht. Ze had geen zin om te praten of om iets te moeten drinken. Ze wilde alleen maar slapen.

Rodney zei: 'Kom, liefste, blijf hier niet langer zitten. Het gaat heus goed met haar, ze zal tot morgen blijven slapen.'

Kates antwoord verbaasde Annie een beetje. Ze zei: 'Ik had me de hele dag voorgenomen het haar te vertellen, en dan gebeurt er zoiets.'

Annie hoorde vaag een kus, en ze glimlachte even bij zichzelf. Ze vond het niet gênant als mam en Rodney elkaar kusten, want ze herinnerde zich de lange, lange jaren nadat Kate bij de Tolma-

ches weg had moeten gaan om thuis voor haar moeder te zorgen, toen haar dagen gevuld waren met werken en wassen en vol angst voor haar vreselijke vader te leven. De gedachte aan haar grootvader, die weliswaar al meer dan twee jaar dood was, kon Annie nog steeds doen huiveren.

Ze was op het punt in slaap te vallen toen het gefluister van Rodney haar terughaalde, om haar te vervullen met afgunst en wrok. Ze luisterde, als verstijfd. Nu begreep ze mams woorden, en alles drong scherp tot haar door: mam ging een baby krijgen. Ze vroegen zich af of Annie dat leuk zou vinden, hoe ze het nieuws zou opvatten. Rodney zei: 'Als ze het weet, zal ze het leuk vinden. We kunnen het haar beter zo snel mogelijk vertellen.' Zou ze het leuk vinden? Hoe zou ze van het kind kunnen houden? Want dat kind zou wél een vader hebben, Rodney zou de echte vader zijn. O, waarom waren Kate en Rodney niet eerder met elkaar getrouwd, voordat zij was geboren? Want dan had ze niet al die jaren vol schaamte bang hoeven te zijn voor de woorden: 'Annie Hannigan heeft geen vader.'

Na vijf dagen in bed voelde Annie zich goed genoeg om op te zijn, maar Rodney had opgedragen dat ze daar een week moest blijven. De eerste twee dagen was het fijn geweest om stil te blijven liggen, op een vreemde, onbekommerde manier, terwijl Cathleen niet meer dan een heks in een sprookje leek. Wat de toekomstige baby betrof, ontdekte ze tot haar verbazing dat ze de gedachte hieraan vanaf het eerste begin had verwelkomd. Maar gaandeweg keerde het verdriet over het verraad van Cathleen bij haar terug. Misschien niet zo heftig als eerst, maar het was er wel. En het trof haar opnieuw toen Kate, die bij het raam zat, zachtjes zei: 'Voor wie was jij op de vlucht, liefje, toen je viel? We hebben je fiets vlak bij het hek van het bos gevonden.'

Annie antwoordde moeizaam: 'Ik was voor niemand op de vlucht, mam.'

‘Maar je had heel erg gehuild. Je gezicht was helemaal opgezwollen.’

Annie lag tussen de spijlen van het bed door naar het vrolijk vlamrende vuur te kijken. Ze keek er nog steeds naar toen Kate op de rand van het bed kwam zitten en haar hand pakte. ‘Was het Brian Stannard?’

‘Nee. Nee, echt niet.’

‘Wie was het dan? Cathleen? Was het Cathleen Davidson? Heeft zij iets tegen je gezegd?’

Annie keek haar aan. ‘Hoe weet je dat, mam? Waarom vraag je dat?’

Kate glimlachte even. ‘Omdat Cathleen jou en mij allebei niet mag, liefje. Ik had al verwacht dat zoiets een keer zou gebeuren.’

Annie liet zich met een gevoel van opluchting in het bed zakken. Het was alsof je je in het diepe van een zwembad bevond en wist dat er een goede zwemmer naast je was.

‘Wat heeft ze gezegd? Vertel het me, liefje, dan is het niet half zo erg meer. Ging het over mij?’

Mam maakte de dingen altijd heel gemakkelijk. Het was alsof alles eenvoudiger werd. Annie had niet langer het gevoel dat ze in haar eentje tegenover Cathleen stond, maar ze kon haar moeder slechts een deel vertellen van wat Cathleen had gezegd. ‘Cathleen... die heeft tegen iemand gezegd dat jij... nou ja, ze zei dat Rodney en jij niet echt getrouwd zijn omdat jullie niet in een katholieke kerk zijn getrouwd.’

Het was Annie duidelijk dat Kate, net als zij, iets heel anders had verwacht te zullen horen, want ze bleef haar even gewoon verbaasd aankijken. Toen vroeg ze: ‘Was dat alles?’

Het was niet alles. Maar Annie wist niet hoe ze iets onder woorden moest brengen wat in haar gedachten de vorm van een driehoek had aangenomen, met Kate op het ene punt, een man zon-

der gezicht op het tweede, en een vormloos ding dat 'schande' heette op het derde.

Deze driehoek was een keer op de dag voor Kerstmis ontstaan toen ze, omdat ze zich realiseerde dat ze geen vader had, had besloten de dokter deze plaats te geven.

Ze had het aan haar beste vriendin, Rosie Mullen, verteld, Rosie had het aan Cissy Luck verteld, en Cissy Luck had het aan haar moeder verteld en mevrouw Luck had Kate er op straat mee gepest... Dat was een vreselijke kerstavond geworden! Nee, ze zou dit echt niet aan Kate kunnen vertellen.

Kate zei: 'Weet je, liefje, Cathleen is erg op Rodney gesteld en ze vindt dat wij hem van haar hebben afgepakt. Daarom moet je proberen je niets aan te trekken van de dingen die ze zegt, want Rodney zou heel verdrietig zijn als hij dacht dat jullie ruzie hadden. Begrijp je?'

'Ja, mam.'

'Tenslotte zijn wij degenen die Rodney hebben, nietwaar?'

'O, ja, ja!' Annie nestelde zich nog wat verder in het bed. Ja, zij hadden Rodney. Hij was nu en voor altijd van hen. Kate was mevrouw Prince, wat Cathleen ook mocht zeggen. O, heette ze maar Annie Prince in plaats van Annie Hannigan! Maar zij zou altijd Annie Hannigan zijn, daar viel niets aan te veranderen. Alleen wanneer ze zou trouwen, dan kreeg ze toch zeker een andere achternaam? Ja natuurlijk, wanneer ze met iemand trouwde. Hoe snel kon ze trouwen, en met wie dan wel? O, nee, niet met Brian, ze wilde niet eens verkeren met hem, ook al had ze het beloofd...

'Mooi zo,' zei Kate, en ze bukte zich om haar te kussen. 'Pieker nou maar nergens over. Denk maar aan de fijne lange paasvakantie die voor je ligt. En bedenk dat Cathleen binnenkort naar de kunstacademie zal gaan, dus dat ze niet meer bij jou op school zal zitten. En als zij met haar familie op bezoek komt, doe dan alsof er niets is gebeurd, wil je?'

‘Ja, mam.’

‘En we zeggen hier niets over tegen Rodney, hè? Ik bedoel, over dat we niet in de katholieke kerk zijn getrouwd. Dat zou hem alleen maar verdrietig maken.’

Kate liep de kamer uit, maar ze ging niet meteen naar beneden. In haar eigen kamer, aan de andere kant van de overloop, bleef ze bij het raam staan en beet op haar lip... Die kleine kat! Om zoiets te zeggen! Ze had gedacht dat Annie haar wilde vertellen dat Cathleen haar pestte omdat ze geen vader had. Dat was net iets voor haar. Maar te zeggen dat Rodney en zij niet getrouwd waren omdat de plechtigheid niet in een rooms-katholieke kerk had plaatsgevonden, was belachelijk. Hield het gedoe over dit onderwerp dan nooit op?

Ze herinnerde zich weer alle oude argumenten, en Peggy Davidson, die zei: ‘Maar, Rodney, je kunt Kate niet vragen voor de burgerlijke stand te trouwen, ze is katholiek.’

Ze had geprobeerd haar gewijzigde mening uit te leggen, zowel aan Peggy als aan Peter.

‘Maar jullie gaan toch niet naar een andere kerk?’ zei Peggy.

‘Nee.’

‘Nou, dan ben je nog steeds katholiek. Je beseft toch zeker wel dat je in je hart nog steeds katholiek bent, Kate?’

Peggy had zich er op geen enkele wijze van laten overtuigen dat Kate diep in haar hart niet meer katholiek was. Dat was nou precies de plaats waar ze niet katholiek was. Maar Kate had zich in haar blijdschap laten overhalen om aan de bisschop dispensatie te vragen, want omdat Rodney niet katholiek was hadden ze die nodig om in de kerk te kunnen trouwen.

Pas toen ze de weerzin bij Rodney zag, toen hij besepte dat er in dat geval van hem werd verwacht dat hij afstand zou doen van de spirituele vrijheid van eventuele kinderen uit hun huwelijk, wist Kate dat ze dit niet van hem kon vragen. En ze wilde het zelf ook

niet. Dus trouwden ze voor de burgerlijke stand.

Pater Bailey vocht tot het laatste om haar tot inkeer te brengen. En hij zei tegen haar dat het hem oprecht verbaasde dat zij zo halsstarrig tegenover de kerk kon zijn, terwijl ze aan de andere kant bereid was hem te beloven dat ze niets zou doen om Annie ervan te weerhouden rooms-katholiek te blijven. Toen ze instemde met Annies wens om naar de kloosterschool te gaan, krabde hij verbijsterd op zijn hoofd bij haar besluit.

Kate had gezegd: ‘Misschien is het niet de goede godsdienst voor mij, maar ik denk dat het voor Annie wél de goede is. We zijn niet allemaal hetzelfde, eerwaarde, we zijn individuen. Zij voelt zich er thuis, ik niet. Zij is dol op alle pracht en praal en het gevoel één grote familie te zijn. Dat heeft mij nooit aangesproken. Al op jonge leeftijd ben ik ertegen in opstand gekomen. Ik kan mijn liefde of genegenheid niet verdelen. Ik vond dat die altijd op één ding of op één persoon gericht moest zijn, en anders niet. Ik moet om zo te zeggen regelrecht naar de bron, want ik heb ontdekt dat tussenpersonen me een gevoel van frustratie bezorgen. En de rooms-katholieke kerk is vol van zulke tussenpersonen. Maar Annie schijnt troost en vrede bij hen te vinden, en ik beloof u dat ik nimmer iets zal doen om die gevoelens te vernietigen. Hoewel ik haar toen ze klein was naar een protestantse school heb gestuurd, heb ik me nooit met haar kerkgang bemoeid, en nu ze naar die kloosterschool wil, zal ik haar echt niet tegenhouden.’

Nu Kate terugkeek op dat gesprek met pater Bailey voelde ze haar oude voor gevoelens weer bovenkomen. Waarom mocht een mens niet zelf naar zaligmaking zoeken? De hemel wist dat het leven al moeilijk genoeg was geweest zonder alle oude gevechten nog eens opnieuw te moeten voeren. Als ze de verkeerde weg had gekozen, zou zij er alleen voor moeten boeten, want bij haar keuze had ze Annie niet beïnvloed.

Toen ze naar beneden ging hoorde ze buiten drie keer toeteren,

en onwillekeurig rechtte ze haar rug en stak ze haar kin in de lucht. Mevrouw Summers was al bij de voordeur, en de eerste persoon die Kate zag was Cathleen. Ze was voor haar moeder en Michael uit het pad op gehold.

Terwijl ze Kate doordringend aankeek op een manier die als onbeschaamd kan worden bestempeld, zei ze: 'Hallo. Waar is oom Rodney?'

Voor Kate antwoord kon geven, rende Cathleen langs haar heen naar de studeerkamer. En toen Kate over het pad liep om Peggy Davidson te begroeten, besepte ze dat het veel zelfbeheersing zou vergen om niet te laten merken hoe hevig Cathleen haar irriteerde.

Ze zaten allemaal rond Annies bed en ze hadden elkaar paascadeaus gegeven. Maar geen échte cadeaus, vond Cathleen. Ze zat nu op Rodney's knie, met één arm om zijn nek, een geliefde houding van haar wanneer ze hem wilde uitdagen. Van tijd tot tijd draaide ze zijn gezicht naar zich toe en zei: 'Hallo, schat. Ken je me?' En dan verwachtte ze dat zijn ogen begonnen te twinkelen en dat hij zei: 'Jij apenkop!' of 'Jij kleine schavuit!' Ze gebruikte alle trucjes die ze kende, want ze was zich ervan bewust dat Annie naar haar keek. Ze was zich er ook van bewust dat er op de ladekast twee grote dozen stonden, losjes afgedekt met vloeipapier. Dat waren waarschijnlijk de cadeaus die oom Rodney voor Annie had gekocht. Ze vroeg zich af waarom hij er zo lang over deed om haar haar cadeaus te geven... Hij had voor Kate een mooie nieuwe radio gekocht, terwijl zij thuis nog steeds zo'n ouderwets ding met koptelefoons hadden. Thuis was alles oud en armoedig. En neem nou dit huis dat oom Rodney had gekocht! Twaalf kamers met prachtige meubels, en de hele benedenverdieping was bedekt met hetzelfde dikke rode tapijt, en de verf was allemaal wit en lichtblauw. En Kate had een kamer helemaal voor zich alleen, een boudoir. Poeh! Een boudoir voor iemand die haar hele leven in de vijftien straatjes had gewoond! En kijk haar nou eens staan, met weer een nieuwe jurk aan, een gele, heel zacht en breed.

Ze gaf een ruk met haar hoofd, zodat haar korte zwarte haar in charmante wanorde over haar gezicht viel, en haar donkere, heldere ogen flitsten de kamer door, van de een naar de ander.

Ze liet haar broer haar minachting blijken omdat hij Annie zo vol aanbidding aan zat te kijken, en ze liet haar eigen moeder op hete kolen zitten bij de gedachte aan wat zij nu weer zou kunnen doen. Wat Annie betrof, dat konijn, die had ze al vaker te grazen genomen. Haar blik ging weer naar Kate en ze voelde een sterke behoefte deze vrouw die nu al Rodneys aandacht had, te dwarsbomen. Ze keek Rodney aan, draaide zijn hoofd naar zich toe en fluisterde hem iets in zijn oor.

Rodney luisterde en zei toen met iets van scherpte in zijn stem: 'Kom op! Doe niet zo mal.'

'Cathleen!' viel Peggy uit, 'gedraag je een beetje.' Het was alsof ze erop had gewacht haar terecht te wijzen, zo scherp was de uitroep na Rodneys woorden. Peggy voelde zich slecht op haar gemak en zei tegen Kate: 'Denk je dat Steve de auto voor me wil keren, Kate? Ik ben slecht in het draaien op dat smalle weggetje, en we moeten zo langzamerhand op huis aan.'

Kate zei: 'Natuurlijk, Peggy. Ik ga wel naar beneden om het tegen hem te zeggen.' Maar op dat moment maakte het geluid van een kus dat ze allemaal naar Rodney en Cathleen keken.

Het meisje had haar armen stevig om Rodneys nek geslagen en kustte hem vol op de mond. En toen hij met een gegeneerd lachje probeerde haar armen losser te maken, nestelde ze zich nog dichtert tegen hem aan.

Peggy trok haar omhoog en zei boos: 'Gedraag je, meisje!' Maar Cathleen lachte laag en spottend.

De stemming in de kamer werd uiterst ongemakkelijk. Michael stond op en keek Cathleen woedend aan. 'Waarom doe je daar niets aan, moeder?' riep hij uit.

Zijn moeder richtte haar verbijsterde blik van de een naar de